

Viermele de cimitir (politic)...

Cezar Adonis
Mihalache

Sloganul lui la prezidențiale ar trebui să fie simplu: „Votați viermele!”... Sigur, s-ar putea ca alegătorii să fie puși în încurcătură și să pună stampila pe aproape fiecare dintre candidații de pe buletinul de vot. E drept, individul, s-ar putea identifica, la cât de cinic și de morbid e în vorbă și în figură (și figuri), cu un cap de limacs teșit pe încheietura unui copârșeu... Pentru că, în cazul lui, despre asta este vorba: un oportunist care trece dincolo de planările în așteptare ale uliilor necrofagi; el este deja „acolo” pe post de vierme strâns lipit de leșuri. Chiar dacă, fizic, nu există nici un cadavru.

De aceea, chiar dacă va aduna semnăturile necesare, ele nu ar trebui înregistrate. Pentru că nu ar fi susținerile oamenilor pentru el, ci, pe fondul unei emoții devastatoare, pentru Alexandra. Or, cadavrele nu candidează, iar „îmbălsămătorii” lor, chiar dacă au oarece știință de carte, nu le pot înlocui cu zâmbetele lor machiavelice.

Da, era evident că aici se va ajunge... La (di)simularea unei campanii prezidențiale pentru A. Cumpănașu. La simularea pe persoana lui atât de arogantă, dar și la posibila „disimulare” a candidaturii lui în portvizirul unui partid. Pentru că mai este timp... Și chiar dacă se va transfera la limită pe buletinele unui formațiuni, plecând de la empatia societății, nimeni nu va sta să-i conteste legitimitatea candidaturii, fie eventual și în postura de candidat (roșu-)independent pe liste de partid.

Și a fost clar care (ii) este scopul din primul moment al dezvoltării publicistice (electorale) a dramei de la Caracal... Și nu pentru că lipsa reală de empatie îl trăda, nu pentru că nu transpunea în spațiul public o emoție reală, credibilă. Nici măcar din cauza limbajului în care, în preajma, aproape ubicuitară, a morții, el nu se ferea de invocarea dracului la adresa tuturor acelor care îndrăzneau să

pună întrebări despre implicarea lui, unchiul-„răvășit” (dar nu de dramă, iată, ci de visul candidaturii).

Scopul mizerabilului (pentru că asta a devenit în clipa în care și-a maximizat imaginea prin anunțul candidaturii) a fost practic deoalată încă de la început de cei din jurul lui, când, deși ne aflam în imediata apropiere de tenebroasele fapte, într-un moment maxim al empatiei publice, una dintre entitățile din asociația lui a ieșit din formula organizațională, delimitându-se de ceea ce devenea evident. Traficul de influență și uzul de putere speculativ șantajist al „uncheșului” (ăsta „uncheș”, nene!) în lipirea ca un vierme de cadavrul unei victime. Restul „semnelor”, aproape evidente, ale falsului îndurerat au trecut pe lângă noi și prin noi, le-am cuantificat dar, din respect față de morți, am tăcut. (Pe cel ce s-a folosit „pe liste”, de numele morților din cimitire l-am condamnat... Or, cu asta, care este în stare să dezgroape leșurile și să le plimbe în drumul lui public spre Cotroceni, această săpânță electorală a neputinței noastre ca societate, ce facem?)...

Presiunile la adresa instituțiilor, amenințările și șantajele lui, toate, neavând un răspuns din partea statului, ca nivel de permisivitate din partea acelor care aveau totuși de făcut cercetări, s-au constituit la rândul lor în alte semne. Mai ales în clipa în care niciuna dintre instituțiile vizate, somate, amenințate de A. Cumpănașu nu a ieșit să reclame aceste poziții de forță. Chiar dacă individul a devenit, practic, nu doar un reclamant de serviciu (al serviciilor), ci unul patologic. Plângerile lui penale erau înregistrate parcă înainte de a apuca să le semneze chiar el, instituțiile fiind de-a dreptul timorate. Pentru că în cazul instituțiilor de stat, când se „mișcă” atât de repede, nu este vorba de vreo eficiență organizatorică, nici măcar de empatie cu vreun subiect, ci de teamă, de frică viscerală, de instinctul de conservare în masă a locurilor de muncă ale maselor de funcționari.

Și chiar dacă era pe buzele multora, întrebarea a tot fost evitată... Cine ești tu, A. Cumpănașu, de stă un stat întreg la picioarele tale?! Cât de „acoperit” (de acoperirea de acoperit)?! Acum avem răspunsul. Și îl avem aproape scris cu sângele unei biete fete...

Dar, oricât de dramatic, oricâte derapaje etice, morale, oricâte posibile aspecte penale am putea sesiza în acțiunile individului (oricum, nouă ne-ar lua luni întregi să accedem cu plângerile noastre penale la abuzurile penale ale cazului Cumpănașu!) nu despre aceste „candidat” este vorba. Nu doar despre el...

Pentru că lista cu toți aceia ce vor reuși să obțină semnăturile pentru prezidențiale (strecurate, adunate, copiate, înmulțite, scoase de prin cimitire, cu neologisme, cu barbarism, cu hiperurbanisme, la contractele bugetare), ar putea da un tablou al conturării „sectoriale” a țării de către sferele de interes. Și, mai ales, lista rezultatelor de după primul tur. Primul tablou al alegerilor. Acolo vom vedea cel mai bine cine și cui se împarte țara...

Da, pare simplu de acum: dacă sinistra limbă împletită (gramatical, nu ca vuvuzetă de piață) va accede în turul doi, vom avea prima piatră din zidul care acaparează România. Viitorul ei. De fapt, doar prezența ei în „candidatură”, integral sau până la predarea continuității către altcineva (alt vierme, de ong, de partid...) denotă că lucrurile sunt de acum conținute. Pentru restul, nu ne va rămâne decât să luăm „procentele”. Oricum, însumate, vor da aritmetica unei țări în care singurii care lipsesc, care vor trebui să lipsească, suntem noi...

Elogiul Limbii Române

Ioan
Aurel Pop

Limba română este efigia cea mai pregnantă a românilor. Limba este ca un organism viu care se naște, crește, se dezvoltă, îmbătrânește și moare odată cu poporul care a creat-o și căruia i-a servit ca mijloc de comunicare. De aceea, vorbim de limbi vii și de limbi moarte. A noastră este vie și oricât de contaminată este



cu neologisme, cu barbarism, cu hiperurbanisme, cu prescurtări sau cu SMS-uri năstrușnice, nu trebuie să ne temem. Limba română are puterea de a rămâne ea însăși în ciuda variatelor influențe.

Nu poți fi român dacă nu vorbești românește, deși poți vorbi românește fără să fii român. În ciuda unor elucubrații născute din prea multă iubire, din reavoință, din ignoranță sau din dorința de a epata (de exemplu: limba română este limba dacică eternă și nu are nicio legătură cu limba latină; limba română este o limbă balcanică, fără personalitate, sistematizată abia în secolul al XVIII-lea prin relatinizarea sa de către Școala Ardeleană; româna este o limbă în care nu ar trebui să ne mai exprimăm, ci s-o folosim doar pentru imprecății etc.), limba noastră rămâne viața noastră ca popor.

Nu există popor pe lume asta care să nu-și prețuiască, îngrijească și conserve limba. La fel fac ori ar trebui să facă și românii. Că unii s-au plictisit să audă că limba noastră este „ca un fagure de miere” sau că este „limbă sfântă, limba vechilor cazanii” sau că este principala formă de comunicare verbală și scrisă a poporului român, este treaba lor. Azi este mai ușor decât odinioară să te cufunzi în

altă limbă, în altă limbă de comunicare.

Evident, nu va fi precum limba care vine de la mamă și de la bunică, dar, pentru urmași, se pot schimba și mamele și bunicii. Noi, care „locului ne ținem”, ne-am cultivat limba, am normat-o, i-am stabilit o gramatică și am scos-o în lume.

Academia Română, încă de la înființare, s-a îngrijit de corectitudinea limbii și de zestrea ei.

În mai bine de un secol, lingviștii români de la Academie au creat Dicționarul Tezaur al Limbii Române, început înainte de 1900 și terminat după anul 2000. Este un monument menit și învingă timpul, în zeci de volume și cu aproape 200 000 de cuvinte, comentate și definite după regulile științei. Mai sunt atlasul lingvistic, colecția de literatură română (în aproape 250 de volume) și câte altele!

Prin limba noastră comunicăm și ne prezentăm lumii cu literatura română, adică cu acea pleiadă de lumi recreate de scriitorii români, de la cronicari încoace. În rândul celor 6000-7000 de limbi vii de pe planetă, româna se află – în funcție de mai multe criterii obiective, fixate de specialiști neromâni – între primele 15-20, ceea ce nu este puțin lucru. Mie îmi place să spun că cea mai importantă creație spirituală a poporului român este limba română. S-o păzim așa cum ne îndemna cândva Ienăchiță Văcărescu și s-o dăm frumoasă, caldă, curată și strălucitoare feților și fetelor noastre!

Cu bucurii, prin Basarabia...

Cornel
Cotuțoiu

Însemnările de acum le-am început a doua zi după ce ne-am întors din Republica Moldova, când, prin mass media, aflu despre declanșarea haloimășului politico-administrativ de peste Prut. Întâiul verb din text l-am folosit la plural. Să-l motivez: Am străbătut patru zile, acest spațiu basarabean, un grup de aștrii condus de Doamna Areta Moșu (președinta Despărțământului „Mihail Kogălniceanu” Iași), colegii dumneaei Gabriela Ciubotă, Vasile Cornea și autorul acestor rânduri (din partea Despărțământului născădean al Aștrii).

Am fost doriți de către Despărțământul Astra al localității Feștelița (raionul Ștefan Vodă) să participăm la dezvelirea bustului regelui Ferdinand I, dăruit de Asociația „Oameni printre oameni” din București, condusă de dl. Gh. Rotariu. Invitația a fost un gest de prețuire pe care acest sat (de 3.300 de locuitori) îl are pentru Despărțământul Astra Iași. Aceeași atitudine este manifestată și din partea Primăriei; nu întâmplător, pe platoul clădirii acesteia se află bustul lui Eminescu (dăruit de aștrii ieșeni), iar prețuirea pentru Transilvania e mărturisită alături printr-o falnică troiță de Maramureș. De altfel, instituția aceasta inspiră, prin spațiile ei, încredere în semeni, în cultură, în valori morale persuasive. Am trăit o plăcută surpriză când, căzându-mi privirea pe afișierul Primăriei, remarcam rubrici, înrămate, de felul acesta: „Programul-pilot Femei și afaceri”, „Fondul de Antreprenariat pentru tineri”, dar și poezia „Balada vieții trecătoare” a lui Rabindranath Tagore (Până unde a ajuns celebrul indian!).

E de reținut, deopotrivă, un fapt mai mult decât laudabil: Am văzut în holul Primăriei arborate, cu sugestie de înfrățire, trei drapele: al Republicii Moldova, al României și al Uniunii Europene. Încă ceva, care iese din obișnuit: Primarul Nicolae Tudoreanu a publicat, acum, în 2019 un splendid album foto, de 200 de pagini, intitulat „Feștelița de odinioară” (1926 – 1977). Să vrei să gospodărești memoria colectivă în felul acesta e un fapt vrednic de laudă.

De ce bustul acestui rege, aici, în zona Nistrului? Pentru că, pretutindeni, în spațiile românești, Ferdinand I a rămas în memoria românilor drept ÎNTREGITORUL, așadar, cel în timpul căruia s-a săvârșit (prin voința tuturor provinciilor românești) Marele Act de la Alba Iulia – 1 Decembrie 1918. Iar noile provincii aduse la sânul Mamei României doreau să-l cunoască „pe viu” pe formida-

bilul rege; care, aici, în Basarabia era apropiat de memoria lui Ștefan cel Mare. Și Ferdinand, într-adevăr, spre bucuria tuturor, a fost cunoscut și întâmpinat în consecință, în Bucovina, apoi în Basarabia, trecând și prin Feștelița. Ziua a fost inspirat aleasă. Fiind Ispasul creștinilor, Ziua Eroilor, regele a fost asociat și cu a ceastă postură. Plus că s-a mers și la mormintele celor 40 de eroi ostași din cimitirul satului.

Filolog fiind, mi-a fost de-o mirare amuzată denumirea acestui sat (atestat documentar pe la 1700), căci e un mare contrast între înțelesul vechi al acestui toponim și prezentul concret al zilei de azi. Verbul „a feșteli” înseamnă „a mânji”, „a păta”, „a o păți”, „a o încurca” etc. Or, realitatea neagă ferm aceste sensuri, căci Feștelița e o localitate foarte frumoasă, cu oameni tot așa, cu săteni harnici și organisme administrativ-culturale de toată lauda. Scumpi români din România, eu nu prea am văzut la noi, de pildă, o casă de cultură, cu așa înfățișare, interioare spațioase, dotări moderne, sală de spectacole, bibliotecă (Au primit din partea noastră volume și publicațiile „Revista Română” și „sud-vest”; de altfel, reviste dăruite peste tot pe unde am oprit la întâlnirile cu aștrii basarabeni). E nostim și semnificativ peretele din fundalul scenei, acoperit, cu litere de-o șchioapă, cu următoarea întâmpinare rimată: „Drumețule! / Tu, care-ți porți prin Feștelița pasul, / Noi te-om cinsti cu pâine și cu sare. / Noi bucuroși și om îndulci popasul, / Cu masă pusă și cu vinuri rare”.

Și nu a fost greu să ne convingem că așa este. Desigur că, înaintea spectacolului de la Casa de Cultură (Atenție, nu „cămin cultural!”), s-a desfășurat un microsimplon pe teme culturale și monarhice. Am avut și eu o intervenție în același spirit, făcând precizarea că sunt aștrii și membru al „Clubului Monarhist din Bistrița”. Încă ceva, tot la acest capitol al mirărilor admirative: În cele două zile/nopti de ședere la Feștelița, am fost găzduiți de admirabila familie Diana și Sergiu Ciubotaru (au un băiat în clasa a IX-a și un prunc dulce de cinci ani). Eu nu am văzut o astfel de casă în mediu rural. Clădirea e reconstruită, dar totul cu/în mână celor doi adulți: de la un bun gust, o modernitate a mobilierului, ușilor de n-am încetat să mă tot mir. I-am cerut mâna frumoasei Diana: Palma nu mințea – aspră, cu bățături. L-am și întrebat pe Sergiu... cum simte mângâierile soției. Le-a plăcut întrebarea, amândurora... Dacă șefa delegației noastre repeta – cu referire la basarabeni – că au o sensibilitate aparte, uneori suspicioasă, eu am constatat că basarabeni au mai cu seamă simțul umorului și un spor de bonomie.

(Paranteză 1. Totuși,

am rămas, în acest răstimp, intrigat de etimologia toponimului – Feștelița. Mi-am zis că mă dumiresc după ce ajung acasă și deschid ceva dicționare. Ei bine, stupefacție! Cuvântul este dat de origine... maghiară. Doamne, ce să caute un astfel de toponim acolo, la nu mare depărtare de Nistru?! Dădeam cu presupusul: Pesemne, localitatea fiind cu mult mai veche decât atestă documentele, dintr-un trecut, de pe vremea hunilor (...excursionști), un astfel de mâncător de carne crudă, păstrată sub șaua calului, se va fi amoretat de vreo femeie a locului și a rămas definitiv aici, să mănânce sarmale, fără știrea lui Atila...).

Toate vaille pe unde am trecut știau de prezența noastră – a „doamnei Areta” –, încât au avut loc momente de întâlnire, pe traseu, cu membri ai despărțământelor (aveam să aflăm că unul dintre ele, din zona Valul lui Traian, Areta Moșu îl pusese la cale încă în urmă cu 20 de ani). De altfel, la una dintre aceste „ședințe de lucru” cineva considera că doamna are „o preocupare nobilă: dănuirea culturii române în sânul colectivităților românești din estul Europei”. Deopotrivă, nu m-a surprins când, acasă la formidabila româncă Olga Leșenco, am văzut pe un panou (ceea ce a uluit-o și pe cea în cauză) – cu litere mari – genericul „Despărțământul Aștrii ARETA MOȘU, Gura Căinarului.” În drum spre Chișinău, ne-am oprit la Tănătari, pentru a se definitiva aspectele majore ale viitorului Festival folcloric „Dor cu dor”, pus la cale, desigur, de Astra ieșeană și despărțământele de dincolo de Prut. M-a impresionat neașteptat de mult ținuta, firea, doamnei Lidia Jubea, – președinta despărțământului de aici –, care degaja calm și bunătate generoasă, (pentru mine) copleșitoare. A se închipui ce efect a putut avea o astfel de rostire pe tonul dumneaei: „Dumnezeu ne-a dat legământ să ne străduim întru unirea românilor”.

La Chișinău am oprit doar pentru a dona cărți și reviste Bibliotecii „Onisifor Ghibu”. Instituția aceasta este situată pe strada Nicolae Iorga. N-a fost o surpriză să întâlnim alături un splendid bust bărbos al marelui român. Însă – o revelație bombă – am avut descoperind pe placa fixată pe soclu o afirmație uluitoare a acestuia: „Fără steagul culturii un popor e ca o gloabă!” Nici acum nu încetez să mă întreb, admirativ, cum a acceptat, public, municipalitatea o astfel de zicere dură, care-ți taie respirația. Căci, precum afirma un critic literar din România, lipsa de cultură „înseamnă implicit lipsă de luciditate și spirit critic”.

(Paranteză 2. Areta Moșu e acel gen de om care crede că oamenii din jur sunt așa de fragili, încât trebuie tratați / atinși în consecință;

fără replică, fără controverse, ci doar un dialog zâmbăreț. E un mod al relației interumane care, pe mine, uneori mă depășește. Fie, spre exemplu, următoarea secvență, ca un fel de oximoron pitoresc-iritant. Opriți la un punct turistic, pentru o cafea la terasă, deodată dă buzna peste noi un tip scund, rotofei, transpirat și entuziasmat că, trecând, a zărit-o din mașină pe doamna Areta. Cu un fel de debit verbal al bunăvoinței, ținându-mi mâna între palmele lui, a început să mi se prezinte, la modul acesta: Sunt președinte la..., șef de secție la..., director la..., secretar de..., conducător la..., șef peste... Îmi da impresia că nu mai termină, încât l-am întrerupt, prezentându-mă astfel: Sunt președintele bășinoșilor din Europa de Est. A plecat îndată, dar șefa... noastră era stupefiată la gândul că insul va fi crezut că pe el l-am făcut emițător de... flatulentă. Și când te gândești – se jelea... șefa noastră –, că el va finanța cutare festival pe care Astra îl va organiza peste două luni aici. Nu aveam cum știu despre astfel de demersuri, poate, așa, m-aș fi prezentat: Sunt șeful păpădiilor de pe Copou.)

Apoi: o seară, o noapte, o jumătate de zi, la Gura Căinarului. Un spațiu, un timp fabulos, prin românii de aici, prin fapte săvârșite, prin frumusețea locurilor (Până una-alta: Începând de la primărie, până la profesori ai locului sau veniți chiar din Capitala Republicii, am tot întrebat care este originea acestui toponim, câtă vreme lângă mine, în Transilvania, sunt localitățile Căianu Mare și Căianu Mic – desigur, localnicii se numesc „căienari”. N-am dezlegat... misterul).

Familia Olga și Vladimir Leșenco a ținut ca în prezența noastră, a aștrilor din România să aibă loc inaugurarea (a ceea ce Doamna Olga a ținut să se numească) Muzeul „Vatra Mamei”. Casa părinților ei (câteva odăi), lipită de casa (renovată) a familiei de-acum, e așa de garnisită cu tot ce ține de viața tradițională, seculară a românilor de aici, încât îmi venea să-i găsesc corespondent în România; și până la urmă mi-am zis: Iată „Muzeul Satului” din București, în miniatură, în rezumat. Firește, totul s-a desfășurat după datină, cu sfințirea lăcașului (doi preoți – și ei aștrii), prezența doamnei primărese, orchestra de alături a Liceului de Arte de la Chișinău, masă festivă, cu „bunătațuri” cum numai basarabencele știu... să uimească (supravegheate de nora Ludmila, medic la Chișinău).

Pe domeiul Leșencilor, într-un răgaz de singurătate, mi-am descoperit copilăria. În curtea din față, la marginea acestui spațiu copleșit de trandafiri, crini, gladiole, bujori și gardat de curgătoarele brâu al Maicii Domnului, am de-

scoperit un leagăn atârnat la umbra unui nuc. Atât mi-a trebuit!... Litera scrisă ori tipărită e foarte prețioasă în rândul oamenilor... de rând (Îi includ, implicit și pe intelectuali). Iată, la Gura Căinarului găsesc, la gazda noastră, două cărți, recent tipărite: Olga Leșenco (†† se putea altfel?!), „La fereastra timpului” (un volum autobiografic, alcătuit din poezie și fotografii de familie) și „Gura Căinarului: trecut, prezent și viitor” de (...?) septuagenarul Vladimir Leșenco, profesor de istorie. În finalul lucrării se spune că Primăria i-a propus să o conceapă (2018!) „pentru a întâmpina cu demnitate jubileul localității de 430 de ani și Centenarul Unirii Basarabiei cu România.” Într-un dialog cu domnia sa, pe această temă, am conchis la fel: Centenarul a fost o parodie caraghioasă. În fine, în câteva rânduri, pe unde am stat de vorbă cu români de frumoasă cedință, le-am auzit aceeași surprinzătoare tânguire: „Ce frumoasă țară e România și ce necazuri vi se întâmplă!”...

Ultimele rânduri, de mai sus, se potrivesc cu o remarcă a unui analist bucureștean, pe seama anului românesc (și basarabean, adaug eu) 2019: Noi vrem să respectăm autoritatea prezidențială, politică, guvernamentală, suntem pregătiți să ne supunem lor, dar pretindem ca aceia care emană legi, care apar la tribună, să aibă forță morală, să fie inteligenți, competenți și să inspire încredere... Da, nu pot altfel, decât să-mi închei textul cu puncte de suspensie...

(Paranteză 3. Deși, ce urmează, e mai mult decât o paranteză. Transilvănean fiind, am o satisfacție aparte, firească – zic, privind relația dintre denumirea acestui organism nonguvernamental – ASTRA –, spațiul românesc în întregime lui reală și calitatea faptelor sale. Adică: Înființată în 1861 într-o Transilvanie înrobă, Astra a reușit nu numai să-și permanentizeze aspirațiile, obiectivele de manifestare cultural-naționale și cu subsidiar politic, dar s-a ajuns ca ele să fie asimilate de românii de pretutindeni, dincolo de curbura Carpaților. Am orgoliu de a afirma că acest cuvânt – „transilvană” (TRA) – a devenit, în timp (de aproape 160 de ani încoace) factorul coagulant al românismului, care palpă până dincolo de granițele actuale, în Republica Moldova, Ucraina, Ungaria, Banatul Sârbesc).

„Parteneriatul eficienței” ruso-german ignoră sancțiunile

Corneliu
Vlad

Un context contradictoriu și încărcat, sărbătoresc și comemorativ, învâluie cei 80 de ani de la declanșarea Celui de-al Doilea Război Mondial. Este încă fierbinte istoria celui mai cumplit carnagiu din istoria omenirii, care nu s-a încheiat cu Tratat de pace între principalele forțe beligerante, nici cu o judecată istorică apropiată de un consens rezonabil asupra semnificațiilor tragicului eveniment (consens este poate doar asupra calificativului „tragic”).

Dar – iarăși paradoxal – cei mai implicați protagoniști de atunci, prin statele lor succesoare de astăzi, Germania și Rusia, reușesc – într-un moment de mare tensiune în viața internațională – să salveze relațiile lor bilaterale de o ruptură profund nefastă lor, dar și climatului european și internațional.

Dacă declarațiile președintelui Trump, urmate de cele ale președintelui Macron, apoi și de aprecierile formulate la recentul G-7

din Franța, privind perspectiva revenirii Rusiei în acest format au fost privilegiate în presa internațională, micii pași concreți făcuți în ultima vreme în această direcție de Moscova și Berlin par să fi trecut aproape neobservați. În luna iulie, Dialogul ruso-german de la Sankt Petersburg și-a deschis a 18-a

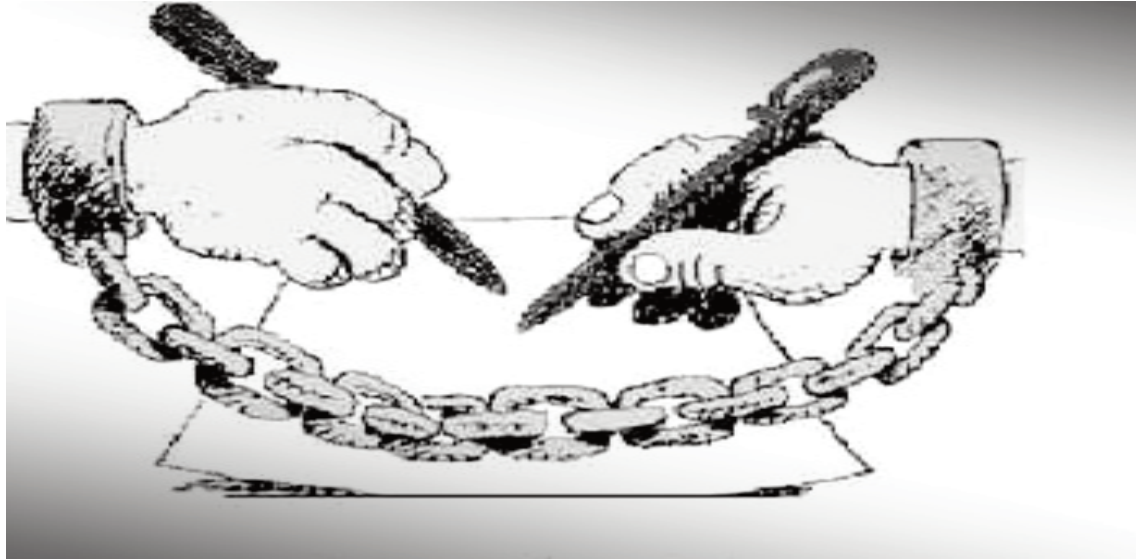
mat: „Nu vom putea ajunge la o pace durabilă în Europa decât atunci când vom putea ajunge să lucrăm împreună”. În același cadru, miniștrii Economiei ai celor două țări au încheiat, pentru prima dată în ultimii ani, un

Acord de cooperare economică aprofundată care stabilește „un program

Stream-2 au trecut de jumătatea traseului și vor fi încheiate în acest an. Pentru Germania, sancțiunile instituite față de Rusia de către SUA și UE devin tot mai stânjenitoare și nu numai în plan economic. Ministrul-președinte al landului Saxonia, Michael Kretschmer, lider regional al Uniunii

opun Moscovei” (cum sistematiza ziarul francez „Le Figaro”).

„Pentru zierele germane, polemica amintește mai ales că nu toți germanii, din vest sau din est, au aceeași părere asupra relațiilor pe care țara lor trebuie să le aibă cu Moscova” – scria ziaristul Marko Wolter de la Deutsche Welle. Iar „Suddeutsche Zeitung” constata că în landurile estice (din fosta RDG), „Rusia face parte dintre cei mai importanți parteneri comerciali” și aceste landuri „trimit periodic delegații comerciale în regiuni ale Rusiei”. Cert este că relațiile germano-ruse și extensiile lor europene și pe relația Est-Vest devin un subiect de analiză tot mai atentă în capitalele lumii (și mai ales la Washington).



ediție cu participarea miniștrilor de Externe ai celor două țări, pentru prima oară după 2014. „Fără Moscova – a declarat cu acest prilej ministrul german Heiko Maas – nu vom putea răspunde problemelor urgențe ale politicii mondiale”. Iar omologul său rus, Serghei Lavrov, l-a confir-

mat pentru un parteneriat al eficienței”. Iar cu câteva luni mai devreme, în aprilie, Mercedes a deschis prima sa uzina în Rusia, în orașul Esipovo de lângă Moscova, în prezența președintelui Putin. În sfârșit, încă din iunie a.c., Gazprom anunța că lucrările de construcție a magistralei energetice Nord

Creștin-Democrate, care se opune sancțiunilor, a fost primit, la Moscova, de către președintele Putin, ceea ce a produs valuri în presă germană, care a început să teoretizeze pe tema „fracturii politice existente încă între cele două Germanii – de o parte cei ce înțeleg Rusia, de cealaltă cei ce se

Make Romania Great Again!

Ionuț
Țene

Am urmărit cu interes întâlnirea dintre președintele american Donald Trump și cel român Klaus Werner Iohannis. Sigur că retorica presei a fost împărțită. În general, presa suveranistă și naționalistă l-a acuzat pe Iohannis că a vândut gazele din Marea Neagră pentru o șapcă primită cadou la Casa Albă, cu inscripția: Make Romania Great Again. Pe de altă parte, presa de partid și cea în care scriu plutonierii majori din SRI au excelat în laude ceaușiste primirea lui Iohannis în capitala americană. Ca de obicei, adevărul este undeva pe la mijloc. Sigur că Iohannis nu a fost primit cu surle și trâmbițe la Casa Albă așa cum a fost primit nu de mult premierul Poloniei, dar nici nu putem spune că vizita nu are o semnificație importantă. Sigur Ion Cristoiu, care-i place să exceleze și epateze, a vorbit nu de o invitație, ci de un convocator al lui Iohannis la Casa Albă.

Unii spun că președintele român a fost primit ca un guvernator peste un stat vasal. Sigur că pe planul duratei lungi istorice marile imperii nu se schimbă și își implementează brutal interesele. Azi nu mai ești primit ca domnitor român la Înalta

Poartă să dai peșcheșul, altfel îți se taie capul, ci i se face o primire oficială pentru a da ce țara are la îndemână: resurse naturale? Într-un fel stăpânirea străină nu se mai cheamă în prezent ocupație sau colonie, ci implementarea democrației, bineînțeles păstrând aparențele legale.

Convocat sau nu, Klaus Iohannis a fost la Casa Albă să negocieze vizele și securitatea pentru români contra gaze naturale din Marea Neagră. Ca un „sultan otoman”, Donald Trump a scădat-o diplomatic când a fost întrebat de vize de către un jurnalist. În rest a fost foarte vehement privind politica de securitate a României, doar avem scutul de la Deveselu, circa 4 la sută din PIB le dăm pe arme americane, și pentru gazele din Marea Neagră. Riscând să-i supere pe nemți, care sunt în tot mai mare dușmănie cu SUA, Klaus Iohannis face ce poate să le ofere americanilor gazele din Marea Neagră. De aceea îi trebuie „guvernul meu”. Din punct de vedere politic pare un troc imoral: securitate contra gaze, dar în lume așa se negociază, altfel putem păți ca în 23 august 1939, când Hitler și Stalin și-au împărțit România, conform pactului Ribbentrop – Molotov sau ca în octombrie 1944, când după o căldare de vodcă băută Churchill a vândut estul Europei secretarului general

sovietic, cu consecințe criminale pentru sute de milioane de oameni.

Până la urmă trebuie să fim lucizi: a da gaze pentru securitate nu e chiar așa rău, că de ridicarea vizelor nici nu poate fi vorba într-o epocă în care Trump ridică un zid uriaș la granița cu Mexicul, paradox în era circulației libere a persoanelor. Până la urmă bine că mai avem, încă, cu ce negocia. Cine nu are de dat la trocul istoriei pierde tot, inclusiv libertatea. Așa că Iohannis încearcă să-i împace pe nemți cu americanii prin Exxon, care înfulecă cașacavalul energetic al gazelor din Marea Neagră, concesionate cândva de Tăriceanu la străini? Asta au uitat să mai scrie jurnaliștii suveraniști. Sfâșiată între mari puteri și imperii nesătule România încearcă să supraviețuiască oferind ultimele bogății naturale pe care le mai are marilor companii care dictează politica internațională.

Presa apropiată de serviciile secrete a punctat esența întâlnirii. Președintele Klaus Iohannis a discutat, în cadrul întâlnirii sale cu șeful Statelor Unite, Donald Trump, despre securitatea energetică din România și investițiile americane în acest domeniu, Iohannis spunând că există o preocupare cu privire la legislația în domeniu. Întrebat dacă posibila retragere ExxonMobile, companie

americană, poate fi cauzată de prevederile legislative, președintele a completat: „Nu vreau să fac speculații dar aceste lucruri au fost aduse în discuție și cred că vor fi aduse clarificări în perioada următoare. Aceste chestiuni le va clarifica Guvernul. Noi, între președinți, nu analizăm articole de lege, ci principii și suntem de părere că România are potențial bun și că trebuie o legislație care să ofere predictibilitate”, a completat președintele. Măsurile din OUG 19/2019, care a modificat prevederile OUG 114/2018, vor avea un impact negativ asupra rezultatului din exploatare al OMV Petrom, de 40 de milioane de euro, arată raportul semestrial al companiei, publicat la sfârșitul lunii iulie. OMV Petrom anunța în toamna anului trecut, după apariția legii offshore, că a amânat luarea unei decizii privind investiția în proiectul de explorare din Marea Neagră pentru 2019, din cauza Guvernului român, care a avut nevoie de prea mult timp pentru legea offshore. Surpriza paradoxală este că, dacă dăm gazul la americani, îl împăcăm și pe impetuosul premier maghiar Viktor Orbán, care prin OMV vrea să ia gaze din Marea Neagră, astfel să mai reducă dependența energetică de Rusia. Poate se va mai liniștii în acțiunile revizioniste din Ardeal, deși nu cred? Până la

urmă vizita lui Iohannis are și o componentă suveranistă. Chiar dacă e cetățean român, cu origini germano-luxemburgheze, Iohannis a prezentat România ca președinte român la Casa Albă. El a primit în dar o șapcă de care au râs cu toții. Greșit. Semnalul transmis de Donald Trump e clar. Ne-ați dat resursele, ne plătiți bani mulți pentru securitate, totuși noi vă oferim o șansă pentru voi... Ceea ce scrie pe șapca buclucașă primită cadou de Iohannis e un semnal clar: Make Romania Great Again.

În politică nu există coincidențe, ci lucrurile sunt canalizate și analizate diplomatic cu mare atenție. Traducerea liberă ar fi următoarea: „Faceți România Mare acum, vă dăm liber și vă sprijinim”. În concluzie, să acționăm pentru unirea Republicii Moldova cu România sub umbrele de securitate americană. Eu zic că nu e puțin lucru. Da, Iohannis a negociat gazele, dar mă întreb Viktor Orbán ce negociază cu americanii: politica naționalistă vetustă și retorica imigraționistă? Îl încălzește asta pe Donald Trump, un om de afaceri de succes și feroce?

Bătrâni (degeaba) și fără minte(de unde?!)...

Cezar Adonis
Mihalache

Pe ce să se mai „bată” și ei, nu?!... De la ce să se mai ia?... Că vorba aceea... Femei, la vârsta lor, mai abordează doar la nivel de ecusoane pe ușile toaletelor „confuzate”, bani au amândoi, le-au mai rămas poate, pe post de mușchi fleșcăiți ca alte cele, politico-biologice, doar orgoliile și rămășițele de frustrări și polițe neplătite... De care își mai amintesc... Pentru că și acolo au o problemă de „țineră” (de minte, desigur). Când își aduce unul dintre ei aminte, se nimereste celălalt în beznă... Iar când se mai aprinde câte o luminiță a amintirilor în întunericul de zi cu zi, are celălalt „necazuri”. Că de unde să-și reamintească, așa, pe nepusă masă, de „poftele” politice de odinioară ale „adversarului”? De care e posibil să nu își mai amintească, nu cu punct și virgulă, ci măcar rostul de la s-au luat. Pentru că la vârstele lor „polimatusalemice” nu mai există idei, dezbateri, critică rațională, constructivă, ci doar o păruială între cine și ce își mai aduce aminte, pe „regele” (nici măcar „regina!”) de pe tabla de șah. Fără să realizeze cât de penibili, monstruoși de ridicoli chiar, nu devin, ci au devenit... Și măcar apropiații să îi debaraseze din calea noastră,

să-i extragă din ridicolul în care se îngropă în maldărul de gunoi politic, de 30 de ani, pentru unul, de un regim și decenii ce aproape s-ar putea număra cu paginile de istorie ale unui muzeu al comunismului, pentru al doilea...

Cei doi moșnegi se agită însă de spui că se luptă pentru ultimele (lor) bilete într-o stațiune balneară de calmare a nervilor și nevrilelor politice.



Dar nu au nici un pic de „titanism”, de demnitate, verticalitate și veridicitate date de senectuțiile lor (cum își ratează unii șansa de a-și purta cu demnitate anii), ci doar un rictus de ridicol pe fețele forțate de grimasele timpului-botox.

În loc să pună mâna pe câte o carte și să plece „la pensie”, ei încă se cred artizani ai cărților politice din România. Aproape că se târâsc, târșându-și picioarele de lut al

rostului lor prin vremuri, se amenință, apoi se uită aproape nerod de nedumeriți unul la altul, încercând să înțeleagă ce treabă aveau ei pe acolo, iar schelălăiala de jivine aproape îmbălsămate reizbucnește...

Din inerție, doar din inerție (singura forță ce îi ține în „mişcare”), se întorc mereu la monumentul funebru al singurului stăpân pe care l-au servit: oportunismul. Opor-

tunismul cu a lui cocardă de lichelism.

Este singura cale pe care nici unul nu a rătăcit-o vreodată! Singurul drum pe care nici unul nu-l uită, singurul „pod” dintre ei și lumea real biologică pe care nu se rătăcesc pentru a privi în jur cu mințile aiurite de lipsa concentrațiilor de concentrate pe rețetar medical pe caz politruco-patologic. De fapt, ei sunt doar două paiețe penibile

și totuși, penibilele păpuși azilante se vor mai „confrunța”... Chiar dacă nu vor afla rostul pentru ceea ce se „bat”... Posibil nici măcar să

în boarfe politice, niște țoale rugoase rămase atât de mari că aproape se preling din ele, de care trag sforarii din spatele lor. Aia care cu adevărat se confruntă și prin aceste două rămășițe. Pentru că ei nu sunt „doi grei ai politici”... Nu sunt iluștri bărbați de neam... Ba, de ar fi nimerit epocile în care existau adevărați oameni de stat, probabil nu ar fi fost nici măcar niște secretari de puștuș în călimară.

Și nu există nici o dilemă a vreunui necesar rost a celor doi... Nici măcar o întrebare de teighea de cârciumă... Nu avem nici o butadă, nici o anagramă a sensului „conflictului”. Pentru că, fie scrise și cu litere diferite, toate acronimele politice de azi stau pe aceeași fundație roșie a răului inițial. A răului generat de neintervenția noastră la început de postdecembrism.

Păcat însă de timpul irosit de „tinerii” din spatele lor, care în loc să ia aminte la felul atât de urât în care se îmbătrânește în politica dâmbovițeană, în loc să-și refacă viața politică rămasă din restul existenței lor, stau și țin de sub subțiorii albiți de naltalina politică personaje ce ar fi trebuit de multă vreme înlăturate.

Și totuși, penibilele păpuși azilante se vor mai „confrunța”... Chiar dacă nu vor afla rostul pentru ceea ce se „bat”... Posibil nici măcar să

nu își înțeleagă rolul din rostul gândit de alții.

Firește, „Mele” vrea șefia Senatului... Pentru că așa i s-a prescris. Iar dacă o prinde, deși nici muște betegite de o aripă (liberală!) nu ar mai prinde, nici măcar cu ziarul făcut cornet să audă ce îi spun cei din jur, formațiunea tuturor acelor alde de-ai politici va supraviețui. Dacă nu, „partidul” va deveni doar o alde de (hal de) istorie politică, singura diferență fiind aceea că se va întâmpla luni înaintea PSD-ului.

Și dacă „Trădiceanu” reușește să-l excludă, ca de la moș urâcios la moș ranchinos, nu de la bătrân la bătrân în sensul înțelepciunii sfatului politic pentru țară, „Mele” tot va rămâne util PSD-ului. Pentru că nu numele formațiunii lui contează, nu ecusonul politic, asta dacă mai știe pe care l-a pus la rever din pumnul de acronime din buzunar, ci personalul, deloc auxiliar, care ar migra la plăcintele Senatului. Cel mai bine ar fi ca amândoi să se ia de mână și să plece. Pentru că, oricum politica are un iz pestilențial specific, măcar să ne scutească de întrebarea, singura pe care ne-am mai putea pune-o la un moment dat despre cei doi: de ce miros bătrânii (politicieni)?...

Cum au închis comuniștii poezia la Aiud: Cazul Vasile Voiculescu

Ionuț
Tene-

Istoricul Marius Oprea s-a întrecut pe sine. Anul acesta a publicat o carte excepțională despre arestarea și calvarul din închisori a poetului Vasile Voiculescu din perioada comunistă – „Adevărata călătorie a lui Zahei. Vasile Voiculescu și taina Rugului Aprins” (Ed. Corint). Cartea e scrisă cu acribie și talent literar.

Istoricul reușește pe baza documentelor din arhivele CNSAS să construiască o frescă exhaustivă, o geografie emoțională a gulagului comunismului din România din perioada retragerii trupelor sovietice (1958). Conducerea comunistă după plecarea Armatei Roșii și a consilierilor sovietici, pentru a își arăta fidelitatea față de doctrina comunistă a strâns din nou șurubul și a demarat un val de areștări împotriva intelectualilor în special și a oamenilor Bisericii în general. Gheorghiu Dej s-a speriat de revoluția maghiară din 1956, care a spulberat aparatul de Securitate și pe liderii comuniști maghiari de la Budapesta. Ultimele bastioane ale autonomiei morale erau intelectualii și preoții, fapt ce irita partidul comunist.

Dacă în perioada 1948 – 1953 se arestau în general cei care se opuneau într-un fel sau altul comunismului, după

1958 arestările se făceau și printre cei care nu se opuneau public comunismului și încercau să se sustragă societății într-un refugiu intelectual propriu și livresc. De mâna lungă a Securității și partidului comunist nu mai trebuia să scape nici cei care au ales libertatea interioară sau cea religioasă în mănăstirile retrase din Munții Carpați. Dacă nu achiesai cu entuziasm la doctrina totalitară comunistă erai din principiu vinovat în fața marxiștilor. Neutralitatea era un păcat fără iertare în fața nomenclaturii comuniste. Așa s-au născut celebrele procese publice după o relativă liberalizare a regimului: lotul Noica -Pillat sau Rugul Aprins. Prin arestarea lui Dinu Pillat, celebrul autor al romanului „Așteptând Judecata de Apoi” și a filosofului Noica retras în munții Muscelului, se oferea un exemplu de execuție comunistă, care să sperie întreaga intelectualitate din RPR, că în comunism neutralitatea este pedepsită, iar cu procesul Rugului Aprins s-a încercat de-structurarea BOR, ca refugiu pentru clericii „mistici”, și s-a pus bazele decretului nr. 410/1959 de desființare a mănăstirilor. Acestea nu mai trebuiau să fie un refugiu pentru cei care se roagă la Hristos și nu la Karl Marx. În acest iureș de îngheț ideologic a căzut marele poet Vasile Voiculescu. De mulți ani acesta s-a retras în reclusiunea bibliotecii după moartea soției,

așa că arestarea lui brutală în vara lui 1958, a venit ca o năpastă neașteptată. Familia era șocată de brutalitatea securității din noaptea areștării, care a dat peste cap la propria casa și a confiscat 90 poeme ale poetului: „Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare...” Pretextul este participarea la grupul mistic Rugul Aprins de la Mănăstirea Antim din perioada 1946 -1948, care era perceput de comuniști ca o grupare anticomunistă pentru subminarea statului totalitar. Pentru poet începea calvarul lui Zahei Orbul spre tainele de iad ale subteranei. Nuvela „Zahei orb” a fost o premoniție a aventurii în iadul comunist. Întâlnirile cu cunoscutul duhovnic rus Ivan Culigîn, eliberat de armata română dintr-un lagăr din Ucraina sovietică, era capul de afiș al acuzării, deși acestea fuseseră în urmă cu 10 ani, iar călugărul ca și cetățean sovietic demult arestat într-un lagăr din URSS.

Despre fenomenul „Rugul Aprins”, Andrei Scrima a scris o carte fenomenală, care a surprins substratul rezistenței spiritual la regimul comunist. Bolșevicilor le era teamă că icoana Fecioarei Maria, cu un rug aprins, Vasile Voiculescu și ceilalți membri ai grupului vor „da foc comunismului”, așa cum susțineau anchetatorii. Deși poetul avea 74 de ani, ancheta de la Ministerul de Interne a fost foarte dură. A

fost anchetat brutal și înjurat, dar nu bătut, caz rarism. Cu Vasile Voiculescu au fost arestați Sandu Tudor, Sofian Boghiu, Dumitru Stăniloae, Benedict Ghiuș, Alexandru Mironescu, Adrian Făgețeanu, Roman Braga, care au fost torturați. Șeful grupului a fost Sandu Tudor, fost jurnalist, care după război s-a călugărit cu numele Daniil de la Rarău. A fost schingiuit brutal în închisoare și ucis de comuniști. Paradoxal procesul a fost complicat pentru securiști să găsească dovezi împotriva lui Vasile Voiculescu, un bătrân retras de peste zece ani din orice formă de viață socială. Gheorghiu Enoiu și ceilalți securiști torționari care au distrus floarea intelectualității române l-au găsit vinovat pe Vaile Voiculescu că a scris...poezie. Au introdus în acuzare versurile poetului, care sunt geniale, dar analizate de niște marxiști comuniști analfabeți.

Metaforele poetului au fost diseminate cu toporul unor minți înguste, iar melancolia și nostalgia versurilor au fost considerate „uneltiri împotriva ordinii sociale”. Tribunalul îl condamnă pe poet la cinci ani temniță grea și cinci ani degradare civică. E trimis la Aiud unde își ispășește pedeapsa cu demnitate prin post și rugăciune. Primește respectul tuturor deținuților politici, chiar și a unor gardieni. Refuză reeducarea și iese

demn din pușcărie. Datorită bolii incurabile din cauza detenției, poetul s-a îmbolnăvit de cancer, este eliberat cu un an înainte e termen. E trimis cu trenul la un spital din Turda. Comuniștii știau că o să moară curând și l-au eliberat nu din motive umanitare, ci să nu mai cheltuiască bani cu un deținut bolnav. Fiul poetului Ion Voiculescu vine de la București cu o mașină și îl aduce acasă. Nu mai trăiește niciun an de zile și poetul moare datorită bolii incurabile în chinuri groaznice. Înainte să-și dea duhul, poetul îi cere fiului să nu le lase comuniștilor poemele confiscate de Securitate. După 1965, Ion Voiculescu începe demersurile la organele de partid și de stat și la procuratură ca să obțină poemele „Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare...”

Istoricul Marius Oprea reușește să surprindă complexitatea forțelor întunecate ale regimului totalitar în distrugerea identității culturale și naționale într-o sinteză de caz: poetul Vasile Voiculescu.